

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2815/2020
25.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Гордане Комненић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа пуномоћник Јелена Цакић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Нишу, ради исплате минималне зараде, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1397/20 од 17.07.2020. године у седници одржаној 25.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1397/20 од 17.07.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1397/20 од 17.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији П1 115/19 од 09.03.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и наложено туженој да тужиљи по правноснажној пресуди Општинског суда у Куршумлији П 555/06 од 22.11.2006. године, односно по решењу о извршењу Основног суда у Прокупљу, Судска јединица у Куршумлији И 221/2010 исплати на име неисплаћене минималне зараде појединачне опредељене месечне износе, са законском затезном каматом почев од датума доспелости, па до коначне исплате, ближе одређене овим ставом изреке. Ставом другим изреке, наложено је туженој да тужиљи накнади трошкове парничног поступка по пресуди Општинског суда у Куршумлији П 555/06 од 22.11.2006. године, у износу од 14.373,00 динара. Ставом трећим изреке, наложено је туженој да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 57.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности, па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1397/20 од 17.07.2020. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда, док је ставом другим одбијен захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену ревизију је благовремено изјавила тужена из свих разлога прописаних одредбом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужиља је поднела одговор на ревизију тужене.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиље за исплату минималне зараде по правноснажној и извршној пресуди. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом тужене не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, већ се оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права, због чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 04.03.2019. године, а вредност побијаног дела потраживања износи 134.257,12 динара. Имајући у виду да побијана вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу изнетог, а применом члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић